

Sygn. akt III UK 33/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania K. F.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 8 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Rzeszowie
z dnia 24 września 2014 r., sygn. akt III AUa 323/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie przejął ustalenia Sądu Okręgowego w Przemyślu, że K.F., urodzona w dniu 17 lutego 1959 r., z zawodu psycholog, po raz pierwszy wystąpiła z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy w dniu 22 września 2005 r. i wówczas – po raz pierwszy decyzją z dnia 4 stycznia 2006 r. – odmówiono jej prawa do świadczenia wobec tego, że nie została uznana za niezdolną do pracy. Kolejny jej wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, z dnia 11 lipca 2008 r., został także załatwiony odmownie, gdyż według orzeczeń lekarskich była zdolna do pracy zarobkowej zgodnej z poziomem kwalifikacji, co potwierdzono w prawomocnym wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 13 listopada 2009 r.

W obecnych ustaleniach faktycznych na tle art. 14 ust. 2 w związku z art. 57

ust. 1 pkt 3 i 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.; dalej „ustawa emerytalna”), ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy, lecz data powstania tej niezdolności została wskazana na dzień zgłoszenia wniosku o rentę, tj. 19 września 2013 r. W dziesięcioleciu liczonym wstecz (od dnia 19 sierpnia 2003 r. do dnia 18 września 2013 r.) wnioskodawczyni nie udowodniła okresów ubezpieczenia, a jednocześnie od ustania ubezpieczenia minęło 18 miesięcy. Wyrokiem z dnia 24 września 2014 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie oddalił apelację K. F. od wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 3 marca 2014 r. oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Rzeszowie w przedmiocie odmowy przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została wywiedziona na podstawie naruszenia przez niewłaściwe zastosowanie art.14 ust. 2 ustawy emerytalnej oraz niezastosowanie art. 57 ust. 1, art. 58 ust.1 pkt 5 i art. 58 ust. 2 w związku z art.12 ust. 1 i 3 tej ustawy. Skarżąca sformułowała także zarzuty naruszenia przepisów postępowania - art. 278, 285 i 233 § 1 k.p.c. przez oparcie orzeczenia na opinii lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 328 § 2 k.p.c. przez nieodniesienie się w uzasadnieniu wyroku do rozbieżności między opinią lekarza orzecznika a dokumentacją zawierającą orzeczenie stwierdzające niepełnosprawność w dniu 5 października 2003 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca określiła skargę jako oczywiście uzasadnioną „stosownie do przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.” Podniosła „fakt istniejących w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozbieżności w zakresie istniejącej po stronie sądów orzekających możliwości nie podzielenia wniosków lekarza orzecznika”. Jednocześnie powołała się na stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 grudnia 1994 r., II URN 43/94 (OSNAPiUS 1995 nr 8, poz.102) uznając, że można je posiłkowo uwzględnić w niniejszej sprawie, iż „brak w opinii biegłych fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej powodując, że wydanie orzeczenia w oparciu o taką opinię, następuje z naruszeniem granic swobodnej oceny dowodów z art. 233 § 1 k.p.c. oraz że Sądowi przysługuje prawo do

niepodzielenia wszystkich konkluzji biegłego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 roku, I PR 148/90, OSP 1991 nr 11-12, poz. 300), zaś obowiązujące przepisy prawa wręcz nakładają na Sąd orzekający powinność sprawdzenia poprawności poszczególnych elementów opinii składających się na trafność jej wniosków końcowych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 1976 r., V CR 481/76, OSNCP 1977 nr 5-6, poz. 102) i to niezależnie od zarzutów podnoszonych przez strony”. Sądy obu instancji orzekające w jej sprawie niejako „odjęły” sobie - jak stwierdziła - prawo weryfikowania wniosku opinii lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Zdaniem skarżącej, naruszenie przepisów prawa materialnego powołanych w podstawach skargi kasacyjnej oraz jej uzasadnieniu stanowi wystarczającą podstawę uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.), a co do zasady temu nie odpowiada przytaczanie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do opisu zarzutów ujętych w podstawach skargi. Te nie są badane w ramach przedsądu, w którym ocenie podlegają tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W związku z tym natomiast, że każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także powołana przez skarżącą jako oczywista zasadność skargi, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu

Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.) należy przyjąć, że wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wspiera nawiązanie do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych ustaleń, zbudowane na krytyce oceny dowodów (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).